

Αντώνης Αντωνάκος

Φτώχεια της γλώσσας σημαίνει φτώχεια της φαντασίας και φτώχεια της εσωτερικής μας ζωής. Η γλώσσα μιλιέται, γράφεται, νιώθεται. Η γλώσσα ξεσπά. Όλοι οι έρωτες εξαρτιούνται απ' τη γλώσσα. Η γλώσσα τους χτίζει κι η γλώσσα τους γκρεμίζει ξανά και ξανά.

Ο έρωτας για τη ζωή είναι ο έρωτας για την αλήθεια. Και αλήθεια είναι αυτό που θέλεις να είσαι κι όχι αυτό που θέλουν οι άλλοι να γίνεις για να τους αρέσεις.

Ελπίδα, πίστη, αφοσίωση. Αρρώστιες που τις κουβαλάμε δια βίου. Αρρώστιες που δε γιατρεύονται με σιρόπια και χάπια. Στον κόσμο μας οι τυφλοί οδηγούν τους τυφλούς και οι άρρωστοι τρέχουν στους άρρωστους για θεραπεία.

Εφαρμοσμένος αμοραλισμός. Δάσκαλοι εκκεντρικοί, νάρκισσοι της ακαδημίας, διπλωματούχοι που ξεριζώνουν με το νυστέρι αρρώστιες χωρίς να μπορούν να ξεριζώσουν αυτό που γεννά τις αρρώστιες.

Ολόκληρη η χώρα είναι ένα υπουργείο αμύνης που εκδίδει πολεμικά ανακοινωθέντα.

Θρίαμβοι που αναγγέλλονται και ρίχνονται ως στάχτη στα μάτια για να συγκαλύψουν το θάνατο και την καταστροφή. Τον όλεθρο της φτώχειας και της μιζέριας.

Δεν φτάνει να ρίξεις κυβερνήσεις, τυράννους, βασιλιάδες, πρέπει να πετάξεις από πάνω σου προκαταλήψεις αιώνων. Η επανάσταση για να είναι αποτελεσματική πρέπει να είναι συνεχής και χωρίς έλεος. Να μη σε οδηγεί κάθε φορά η απελπισία σε μια νέα υποταγή.

Τώρα που ο θετικισμός των οικονομολόγων αποπνέει βαρβαρισμό και βία- αφού ο άνθρωπος έγινε προϊόν και χρήμα -έρχεται το ιδεολόγημα τού λιτού βίου να φορεθεί στους αποχαυνωμένους υποτελείς φανερώνοντας τις πιο εκφυλισμένες όψεις ενός πολιτισμού που τον θρέφει η υποκρισία.

Τις μεγαλύτερες αχρειότητες και μαλακίες θα τις ακούσεις από οικονομολόγους. Ο δόκτωρ Μάρκετινγκ έγινε διανοούμενος Σόιμπλε, ο ευρωπαϊκός αχταρμάς που ομονοεί στο ξεπάστρεμα λαών έγινε η ευρωπαϊκή μας οικογένεια και άλλα ωραία και συγκινητικά έγιναν πίτουρα για ζαλισμένα κοτόπουλα.

Παντού και πάντα υπάρχει ένας φιλόδοξος ωραιοπαθής σοφός, που συγκινεί τα πλήθη. Όταν οι άνθρωποι κοιτάζονται στον καθρέφτη της τηλεόρασης θέλουν να βλέπουν τον εαυτό τους. Για να νοιώθουν σιγουριά και ν' ακούνε πρακτικές συμβουλές για το νοικοκυριό, την

ιδιοκτησία τους και την ψυχούλα τους (όταν ακούω την λέξη ψυχούλα βάζω το δάχτυλο στο στόμα για να ξεράσω).

Κι όταν ακούω την έκφραση ευρωπαϊκή οικογένεια παθαίνω εγκεφαλική κρίση. Κι όταν μάλιστα την ακούω από αριστερό νιώθω φαγούρα και πρήξιμο (κατά την ραφτικήν βεβαίως αριστερός είναι ο έχων τους όρχεις εις το αριστερό μέρος του καβάλου. Κατά την πολιτικήν ο έχων τους όρχεις σε συννεφάκι).

Αν οι Δεξιοί υπήρξαν καυλωμένοι γερμανοτσολιάδες οι ξεθυμασμένοι Αριστεροί θα μείνουν στην ιστορία ως απατημένοι ευρωπαϊστές.

Βεβαίως γιατί ο ευρωπαϊσμός τους δεν είναι παρά έκφυλος γερμανισμός. Βεβαίως γιατί, ενώ στην Ελλάδα το ΑΕΠ μειώθηκε τα τελευταία τέσσερα χρόνια 27%, στη Γερμανία αυξήθηκε 12% και πάνω κι ενώ στην Ελλάδα η ανεργία ανέρχεται επισήμως στο 30%, εκατοντάδες χιλιάδες κάθε χρόνο από όλη τη υφήλιο πάνε στη Γερμανία και βρίσκουν δουλειά!

Κάθε διαπραγματεύση του φτωχομπινέδικου ελληνικού καπιταλισμού με τον γερμανικό επεκτατικό καπιταλισμό αποτελεί σύντομο ανέκδοτο. Η γερμανική επίθεση θα φτάσει μέχρι τέλους. Όπως οι Γερμανοί ναζί δεν κώλωσαν να ισοπεδώσουν ολόκληρη την Ευρώπη για να καταλάβει ζωτικό χώρο ο γερμανικός καπιταλιστής έτσι δεν θα κλώσουν τώρα να κάνουν την Ευρώπη Γερμανική.

Σήμερα που η υπερσυσσώρευση πλούτου έχει βαρέσει κόκκινο είναι τουλάχιστον άτιμο να μιλάς για βίο λιτό και απέριτο. Είναι ύβρις να απευθύνεις στους εξαθλιωμένους πανεπιστημιακά μαθήματα λιτού βίου.

Κι ίσως είναι γελοίο να απευθύνεις κάτι τέτοιο στους πλούσιους και στα κοράκια. Να διδάσκεις το αρπαχτικό προσευχή και νηστεία.

Σήμερα που το χοντρό παιδί της Αμερικής ξερνά πάνω στους λαούς έξυπνες βόμβες, βάζοντας δήθεν μπροστά τους Μωάμεθ και τους Μεσσίες, εσύ μιλάς για λιτό βίο και προστασία του ΝΑΤΟ, παρακολουθώντας με ψηφιακό σήμα κομμάτια ανθρώπινης σάρκας πεταμένα ολόγυρα σαν τροφή για κότες.

Κοιτάς αποχαυνωμένος τα ακόρεστα σαγόνια του τέρατος που καταπίνει τα πάντα. Νόμος, ηθική, δικαιοσύνη μοιάζουν με άσχημα αστεία που παίζει η τύχη σ' ένα κόσμο ηλιθίων. Σ' ένα κόσμο που ιδιωτεύει και επαίρεται για την ιδιωτεία του. Σ' ένα κόσμο που περιμένει να δει την απελευθέρωσή του σε απευθείας μετάδοση.

Και δυστυχώς ακούγονται προφητικά τα λόγια του Ηλία Πετρόπουλου που έλεγε: «Δε μένει, ας πούμε, επαγγελματικά κανένα άλλο μέλλον για τον Έλληνα από το να αποβεί γκαρσόνι σε τουριστικά ρεστοράν ή συλλέκτης καποτών στο δρόμο, απ' τις καπότες που θα πετάνε οι ξένοι τουρίστες. Τίποτε άλλο. Όσο για τη γλώσσα μας, δε νομίζω ότι έχει άλλο μέλλον από το να αποβεί μία αργκό προς χρήση των ιθαγενών, πλέον, της Ελλάδος».

Διαβάστε περισσότερα:

<http://www.alfavita.gr/apopsin/%CE%B2%CE%AF%CE%BF%CF%82-%CE%BB%CE%B9%CF%84%CF%8C%CF%82-%CE%BD%CE%B7%CF%83%CF%84%CE%B5%CE%AF%CE%B1-%CF%80%CF%81%CE%BF%CF%83%CE%B5%CF%85%CF%87%CE%AE-%CE%B4%CE%B9%CE%B1%CF%80%CF%81%CE%B1%CE%B3%CE%BC%CE%AC%CF%84%CE%B5%CF%85%CF%83%CE%B7#ixzz3RKPPRYMS>